

група се нареди прѣдъ турцитѣ въ фронтъ, но собствено да се каже, нѣмаше ни редъ, ни порядъкъ въ този фронтъ, а само старитѣ и младитѣ, женитѣ и мжжетѣ бѣха обърнали очи къмъ масата, около която бѣха насѣдали султановитѣ войскари.

— Е? изговори въпросително онбашията.

Милязимътъ хвърли кокалътъ, който глождѣше, на циганитѣ и тѣ се хвърлиха съ яростъ на добичето; хвана кокалътъ едно дѣте, но една стара жена го измъкна изъ ржцѣтъ му. Другъ единъ мжжъ отъ своя страна, като хвана жената, искаше да го отнѣме отъ нея. Онбашията хвърли втори кокалъ, единъ отъ сълдатитѣ третий, другий, — главата на козата. Циганитѣ почнаха да се трупатъ на камара. Това зрѣлище забавляваше доста много турцитѣ: тѣ гледаха и се смѣяха. Щомъ се поумѣриха циганитѣ, турцитѣ имъ хвърлиха новъ късъ, за когото се подигна пакъ нова борба. Циганитѣ и циганкитѣ се търкаляха по земята, а турцитѣ се смѣяха и съ викъ насърчаваха борцитѣ.

— Аферимъ, бабо . . . не се давай! . . . натискай го . . . тѣй, тѣй, за гърлото! . . .

— Ехъ, калпазанино! . . . дрѣжъ бабата.

Въ врѣмето на борбата и търкалянието на земята коремитѣ на тѣзи хора приемаха разни положения, които оскърбяваха не само приличието, но и нравствеността. Сълдатитѣ въ този случай идваха вънъ отъ себѣ си; офицеринътъ и неговитѣ подчинени се смееха съ сълзи и викаха:

— Хай-де . . . още . . . още!

Тѣхната щедростъ се увеличи. Механджията донесе десертъ: каймакъ, халва и рахатлокумъ. Неудобно бѣше на турцитѣ да хвърлятъ каймакътъ, но халвата и рахатлокума не ѣдоха, всичко хвърлиха на циганитѣ.

Най-послѣ механджията недонесе нови ѣденията. Циганитѣ се събраха на купчина и като че чакаха нѣщо.

Внимателниятъ наблюдателъ можѣше при пръвъ погледъ да забѣлѣже, че всичката тази топордия, която направиха циганитѣ, имаше характеръ на прѣд-